

Editorial
Un projecte engrescador

Elvira Mata i Enrich

Directora general del Museu Marítim de Barcelona

Fa poc més de trenta-tres anys que la revista *Drassana* va iniciar la seva trajectòria. Un començament que li hem d'agrair especialment a Joan Alemany, aleshores director del Pla de remodelació de les Drassanes Reials i el Museu Marítim de Barcelona. Vaig tenir la sort de viure i compartir amb la gent que formàvem part del museu en aquell temps la il·lusió d'aquest projecte engrescador, i us puc assegurar que ho vam viure de manera entusiasta. La publicació s'inspirava en la revista *Le Chasse Marée*, que el desembre passat va celebrar el seu quarantè aniversari. En aquell període, els projectes de patrimoni marítim de la Bretanya despertaven el nostre interès i, en general, el de tota la gent que a Catalunya treballàvem per impulsar la cultura marítima i el seu patrimoni.

L'abril de 1988 es publicava el primer número de la revista *Drassana* (imatge), l'editorial del qual deia: "la iniciativa de publicar DRASSANA no és una proposta aïllada sinó que forma part d'un ampli programa i d'una nova manera d'entendre el Museu Marítim de Barcelona"; si continuem llegint, trobem que s'hi establien tres objectius clars: la restauració del conjunt monumental, la millora del museu i la projecció cap a l'exterior.

També hi podíem llegir que la revista apareixia "com un mitjà de difusió d'idees d'informacions i de coneixements sobre el món marítim des de tots els punts de vista", i que "la voluntat de DRASSANA és d'incentivar i promoure la investigació en el nostre camp d'activitat. [...] En definitiva, amb aquest primer número, el Museu Marítim ofereix una publicació que vol ser a la vegada òrgan d'expressió, d'estudi i de difusió per a totes aquelles persones i institucions interessades en la navegació i la història marítima".

Per a un museu, la importància de la recerca no és una qüestió gratuïta i ens assegura que les col·leccions que conservem i custodiem són utilitzades com un recurs dinàmic al servei de la ciutadania i que, alhora, ens permet oferir sempre una informació de la màxima qualitat, tal com correspon a un equipament museístic.

En aquest editorial, la meua intenció és fer palès el nostre compromís de continuar impulsant línies de recerca i de refermar totes les aliances que tenim establertes des de fa anys.

Complicitats i sinergies que, en el nostre cas, desenvolupem a través de l'Observatori Permanent d'Història i Cultura Marítima de la Mediterrània –instrument que enguany celebrarà el seu quinzenès aniversari–, en estreta relació amb la Universitat de Barcelona.

També tenim una complicitat especial amb l'Observatori del Patrimoni Etnològic i Immaterial, l'Institut Ramon Muntaner, la Coordinadora de Centres d'Estudi de Parla Catalana, la Institució Milà i Fontanals i els museus que formen part de La Mar de Museus; els darrers anys hem encetat un nou camí per trobar sinergies en el camp de la recerca amb els equipaments patrimonials del Pirineu i Aran.

L'any vinent, treballarem un nou pla de recerca a partir de l'anàlisi de la feina feta, revisarem les línies de recerca desenvolupades i establirem un pla de treball per al futur immediat.

Els darrers anys, la revista *Drassana* ha fet passos molt importants, de manera que avui és una publicació científica d'alt nivell i de referència en el camp de la cultura i la història marítimes. Enguany, en farem el darrer per gestionar i publicar la revista a través de la plataforma Open Journal Systems (OJS).

Ha estat un llarg camí i crec, amb honestedat, que hem assolit els objectius que ens vam proposar i que hem recordat llegint-ne el primer editorial. Ha estat un privilegi fer aquesta part del camí braç a braç amb els meus companys i companyes del museu. La il·lusió continua.

Gràcies per tant...!

